

tổ quốc. Thương Văn Bình chỉ là tình riêng, ở vào địa vị chỉ huy như mẹ không được phép đặt tình riêng lên trên nhiệm vụ.

— Mẹ ơi, nếu mẹ không ra tay tắt Văn Bình phải chết.

— Mẹ đang nghĩ đây. Tuy nhiên, mẹ phải chờ lệnh ông Hoàng

— Lúc nào mẹ cũng nói chờ lệnh ông Hoàng. Đến khi ông Hoàng biết tin thì Văn Bình đã chết.

— Ông Hoàng hiện đang ở trong một tiệm thuốc đĩnh ngoài khơi, trực tiếp ra chỉ thị cho mẹ.

Nguyệt Thanh vùng vằng đứng dậy :

— Muộn rồi, mẹ ạ, con không đợi được nữa, con nóng ruột như lửa đốt. Con đi cứu Văn Bình đây.

— Con cứu bằng cách nào ?

Nguyệt Thanh nín lặng. Quá yêu Văn Bình, nàng muốn cứu chàng, song chưa biết sẽ cứu bằng cách nào. Bà Hoa đặt bàn tay rần reo lên vai con gái, giọng hiền từ :

— Con đi nghỉ một lát cho khỏe. Tối nay, sẽ có nhiều việc quan trọng phải làm. Mẹ sẽ cần tới tài bắn súng và nhu đạo của con.

Nguyệt Thanh chưa kịp trả lời thì tiếng chuông reo nhẹ trên bàn. Chuông này ản thông ra cổng, có một nhân viên bí mật ngồi gác. Y bấm chuông vào báo hiệu công an tới nhà.

Bà Hoa tiến lại cửa sổ đóng kín. Qua một lỗ hồng khoét trong gỗ, bà nhìn ra đường. Một chiếc xe dip sơn xanh vừa đậu lại, bốn người đàn ông mặc thường phục nháy xuống, một tay thọc túi quần. Bà Hoa trao khẩu tiểu liên K-50 cho con gái:

— Con gắn ống ngắm thanh vào. Nếu họ lên đây con sẽ lấy cò. Mẹ muốn con giết luôn hôn người một lúc.

Bà Hoa xách cái cặp da dày áp giấy tờ quan trọng, mở cửa tủ áo, chui vào trong. Biệt thự này là của một viên chức cao cấp, vợ đau phổi nằm trong bệnh viện, chồng xuất ngoại vì công vụ, ở nhà chỉ còn một người gác và người này là nhân viên của Bà Hoa. Việc công au ập vào khám xét không làm bà Hoa ngạc nhiên : biệt thự này đã bị lộ sau khi một nhân viên liên lạc đã bị bắt. Nhưng bà đành ở lại vì trời chưa tối, không thuận tiện cho việc di chuyển, hơn nữa, bà phải chờ Nguyệt Thanh. Theo thông lệ mỗi lần thoát hiểm nàng đều về biệt thự này trước.

Nguyệt Thanh hỏi mẹ :

— Cả bốn người đều vào, à mẹ ?

Bà Hoa đáp :

— Cả bốn người. Họ đang bắt chú Ba mở cổng cho xe chạ vào. Như vậy càng hay.

Tiếng xe dip rồ máy rồi đậu lại dưới sân. Chú Ba— nhân viên của bà Hoa — nói lớn cốt cho trên lầu nghe tiếng :

— Ông tổng giám đốc đi Trung quốc rồi, tuần sau mới về. Mời các ông tuần sau lại.

Một người công an quắc mắt :

— Anh còn bướng nữa tôi sẽ bắn cho vỡ óc.

Chú Ba gất lại : -

— Mời anh bắn thử.

Một người khác xen vào :

— Anh là người gác nhà, không được phép can thiệp vào việc của chúng tôi. Ngoài ra, tôi

cũng cần nói anh biết là anh phải theo chúng tôi về Sở

Chú Ba lặng thinh. Một công an viên nói :

— Yêu cầu anh đi trước, dẫn chúng tôi lên lầu.

Nguyệt Thanh nghe rõ tiếng chân người trèo thang gác. Nàng mở hé cửa, núp sau, ngón tay đặt lên cò súng, dáng điệu bình tĩnh lạ thường. Bọn công an đều rút súng cầm tay, mặt đầy sát khí. Thấy cửa mở, một tên nói :

— Ta vào phòng này trước.

Nguyệt Thanh nép sát vào tường. Cánh cửa bị đập tung ra. Bốn tên công an sừng sọc bước vào. Nguyệt Thanh lia một loạt đạn. Cả bọn ngã rạp xuống, như lá rụng. Tiếng tiêu liên nổ rất nhẹ, tựa như tiếng nút chai sâm banh.

Chú Ba đứng ở ngưỡng cửa lau mồ hôi trán. Bà Hoa xô cửa tú bước ra, miệng nói :

— Lộ hết rồi, chúng ta đi thôi.

Chú Ba là một thanh niên trạc ba mươi, thân thể gầy gò, lông mày chổi xê, cái miệng nhỏ xíu, mỗi khi cười lộ ra hai cái răng cời. Y hỏi bà Hoa :

— Thưa bà, tôi có đi không?

Bà Hoa đáp :

— Chú cũng đi. Ở đây, người ta sẽ đến bắt chú

Nguyệt Thanh gói khẩu tiêu liên vào một tấm vải lớn, đoạn cắp ngang nách lững thững xuống cầu thang, bà Hoa xách cặp tài liệu theo sau.

Xuống nhà dưới, chú Ba hỏi :

— Thưa bà, bây giờ đi đâu?

— Về trụ sở bí mật.

Nguyệt Thanh lái chiếc Tatra từ nhà xe ra. Bà Hoa mở cửa trèo lên. Bỗng chú Ba nói :

— Chết. Tôi còn để quên cái ví đựng tiền. Xin bà hai phút.

Bà Hoa đáp, giọng điềm tĩnh :

— Được, chú cứ vào lấy.

Năm phút sau, chú Ba trở ra. Nguyệt Thanh lái bon bon ra ngoài đường, phóng một mạch dọc Bờ Sông, Tuy ngồi vào một góc, bà Hoa vẫn chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu. Lát sau, qua viện Bảo tàng, bà ra lệnh cho con gái :

— Con lái xuống đường Láng.

Nguyệt Thanh ngạc nhiên. Trụ sở bí mật ở khu Yên phụ, không phải ở Láng. Và lại ở Láng không có nhân viên nào ở. Song le, nàng ngoan ngoãn tuân theo lệnh của mẹ.

Chạy được một quãng, đến một khúc đường vắng, bà Hoa đập vào vai Nguyệt Thanh :

— Đậu lại con.

Đã ngạc nhiên, Nguyệt Thanh càng ngạc nhiên thêm. Từ phía là cánh đồng vắng ngắt. Bà Hoa nói :

-- Đường như có xe rượt theo.

Chú Ba đáp :

— Bà lầm rồi. Tôi không thấy xe nào cả.

Bà Hoa cười, giọng gay gắt :

— Tôi không lầm. Anh lầm thì đúng hơn.

— Thưa bà...

— Anh lầm vì tưởng tôi già rồi, tôi không biết. Nhưng anh quên rằng tôi già tuổi mà trí còn sáng suốt. Tôi đã thấy rõ những việc anh làm. Tôi còn hãy rõ những điều anh nghĩ.

Mặt gã đàn ông đột nhiên tái mét. Nguyệt Thanh quay phắt lại trở mắt nhìn mẹ.

Bà Hoa vẫn nói, giọng đều đều :

— Hồi này, anh vào trong nhà làm gì

— Thưa bà...

— Anh định nói vào trong nhà lấy vì tiền phải không? Hừ, tôi biết anh đã gọi giầy nói cho họ.

Gã đàn ông khựng người, toan cho tay vào trong bọc. Bà Hoa lắc đầu :

— Anh rút súng làm gì, vô ích. Bì đạn tôi đưa anh hồi trưa toàn là đạn giấy, bắn ruồi không chết.

Hắn buông tay ra, đặt lên đùi, toàn thân run run, mồ hôi vã ra như tắm, giọng lắp bắp :

— Thưa bà... xin bà tha cho tôi.

Bà Hoa ngó thẳng vào mắt hắn :

— Anh điện thoại cho họ rằng tôi đi về tru sở bí mật phải không ?

— Thưa, vâng.

— Họ ra lệnh cho anh ra sao ?

— Thưa, bảo đi theo.

Nguyệt Thanh hỏi, giọng sững sốt :

— Thưa mẹ, chú Ba phản mình à ?

Bà Hoa cười :

— Phải. Chú Ba làm việc cho phản gián Hà nội.

Nguyệt Thanh mở gói lấy khẩu súng :

— Mẹ cho phép con bắn hắn một phát.

Bà Hoa xoa tay :

— Con nóng nảy quá ! Đề yên cho mẹ hỏi.

Gã đàn ông chấp tay lạy :

— Tôi cần rơm, cần cỏ lạy bà. Người ta bắt tôi phải làm, nếu không, giết vợ giết con tôi. Trong một phút mềm yếu tôi đã nhận lời, nhận lời một

cách hèn hạ và nhục nhã.

— Sao anh không trình với tôi ?

— Tôi sợ lắm.

— Người ta dặn anh những gì ?

— Thưa, họ giả vờ cho công an tôi khám nhà, hoặc bà phải giết họ, và mang tôi theo đến tru sở bí mật. Tôi đã van vỉ họ, cho họ biết bà là người có cặp mắt thần thông, nhìn thấu tâm can thiên hạ, song họ nhất định bắt tôi tuân lệnh. Thưa bà, tôi có ba đứa con, hai trai một gái, đứa lớn nhất mới lên 5. Tôi chết đi, chúng sẽ thành mồ côi, và lâm vào cảnh đói rét.

— Song nếu anh sống, tiếp tục làm nghề mật thám cho địch, hàng ngàn hàng vạn trẻ em khác sẽ mồ côi, sẽ đói rét, cha mẹ chúng sẽ bị bỏ tù, bị giết chết.

— Thưa bà, tôi biết tội tôi rồi. Bà vẫn được tiếng là sáng suốt và nhân từ, xin bà tha chết cho tôi. Rồi bà sai gì tôi cũng làm.

— Nếu anh tuyệt đối tuân theo lệnh tôi, kể từ phút này, tôi sẽ tha tội chết cho anh.

Nguyệt Thanh phản đối :

— Mẹ.

Bà Hoa gạt đi :

— Con biết gì mà nói .

Rồi quay sang phía gã đàn ông :

— Anh thừa hiểu tôi không bao giờ thất hứa. Song tôi chỉ tha anh nếu anh hoàn toàn nghe lời tôi, Hoàn toàn, anh nhớ chưa ?

— Thưa, nhớ.

Bà Hoa phóng tay nhanh như chớp vào màng tang gã đàn ông. Hắn gục đầu xuống nệm bất tỉnh. Bà Hoa ra lệnh cho con :

— Con lái về chợ Hôm.

Cho xe chạy, nàng hỏi mẹ :

— Sao không về trụ sở đường Yên phụ.

— Về sao được. Đó là trụ sở quan trọng nhất của ta, địch khám phá ra thì hết chỗ nương thân.

— Mẹ biết chú Ba phân bội từ lâu chưa ?

— Lâu rồi, song mẹ vẫn dễ yên. Nó cho đúng, trước kia mẹ chỉ nghi ngờ hần, nhưng hura tìm ra bằng chứng cụ thể. Đến khi biết chắc hẳn là tay sai của địch mẹ mới bố trí cho hần ở gần mẹ tao cho hần cơ hội phân bội. Vì thế, sau khi trốn khỏi trụ sở cửa Đông, mẹ về đó chờ con.

— Giả sử địch tới bắt ngay thì sao ?

— Ồ, bắt như vậy trái ngược với nguyên tắc nghề nghiệp, con ạ. Bao giờ người ta cũng đợi tóm trọn ổ. Hột hứa rồi nếu mẹ bị bắt, mẹ sẽ tự vẫn liền. Bắt một xác chết là việc hoàn toàn vô ích. Mẹ chết đi, người khác lại lên thay mẹ. Tốt hơn là chờ cho mẹ về tổng hành doanh để áp bắt, nắm lấy hồ sơ mật. Con thấy họ khôn ngoan không ? Họ hy sinh 4 nhân viên để mẹ bắt buộc phải mang chú Ba về trụ sở trung ương. Hừ, họ tưởng mẹ là một bà già gần kề miệng lỗ... Phen này, họ sẽ th. y.

Chiếc Tatra trở lại trung tâm thành phố. Chợt Nguyệt Thanh hỏi lại bà Huyền Hoa :

— Mẹ định dùng chú Ba làm cái chìa khóa để mở cửa nhà giam cứu Văn Bình, phải không ?

Bà Hoa cười :

— Con đoán đúng. Tuy nhiên, con gái của mẹ ần nói bông bầy quá, mẹ chịu không nổi nổi.

Nghe mẹ nói, Nguyệt Thanh thẹn đỏ mặt. Nàng

tống ga xăng, chiếc Tatra phóng nhanh như tên bắn.

.
.

Buổi chiều đổ xuống một cách vội vàng, Quỳnh Ngọc ngồi bên cửa sổ, ruột nóng như lửa đốt.

Nàng ngồi đợi thiếu tá Vũ Kinh. Kinh mới gặp nàng cách đây nửa giờ mà nàng tưởng như nửa năm. Vì Kinh cho nàng biết Văn Bình đã bị bắt.

Tin chàng bị bắt như tiếng sét đánh ngang tai nàng. Nàng lảng người trong một phút. Nổi tiếng gan dạ, va binh lính, nàng bỗng trở nên mềm yếu, xao xuyến. Nàng hỏi dồn :

— Bị bắt ở đâu ? Bắt về chuyện gì ? Hiện giam ở đâu ?

Vũ Kinh lắc đầu :

— Tôi chưa biết. Phiên cô đợi tôi đến tối. Về lại, đêm nay phải đoàn phái về Vọng các, tôi phải có mặt ở đây để thúc giục mọi người sửa soạn.

Vũ Kinh đi rồi, Quỳnh Ngọc cảm thấy trống trải lạ thường. Trong những ngày ở Hà Nội, nàng ít có dịp ở gần Văn Bình, tuy nhiên thỉnh thoảng gặp nhau ngoài hành lang, nàng nhìn chàng đắm đuối và chàng cũng nhìn lại, như muốn dùng tia mắt bảo nàng :

— Quỳnh Ngọc ơi, anh yêu em lắm.

Có lần, nàng lên vào phòng chàng. Hai người đoàn tụ với nhau không được lâu, song một phút ôm ấp chàng là một tháng hạnh phúc của nàng. Gần đàn bà, chàng có một sức lôi cuốn kỳ lạ, người nào ngã vào vòng tay chàng là không thể nào gỡ ra được nữa.

Bây giờ Văn Bình bị bắt!

Bị bắt trong lúc sắp sửa lên phi cơ trở về đất Thái.

Nàng thở dài nhìn qua cửa sổ. Bỗng nàng nhận ra bóng dáng quen thuộc của thiếu tá Vũ Kinh. Chàng vừa xuống xe, vội vã vào trong lễ quán.

Nàng mở hé cửa chờ chàng. Nàng chột dạ khi thấy vẻ mặt long trọng của Vũ Kinh. Chàng lặng lẽ đóng cửa, tắt máy ghi âm bí mật giấu trong ngọn đèn đêm, đoạn nói giọng đủ nghe:

— Tôi vừa nhận được chỉ thị của Z. 62. Có sẽ phụ trách việc loại trừ Phạm Bài và nhân viên khác của địch trong lễ quán. Đứng ba rưỡi sáng, phi cơ sẽ cất cánh.

Còn anh ấy?

— Z. 28 ấy à? Tôi chưa nhận được tin tức gì thêm. Z. 62 cho biết ông Hoàng vừa đánh điện ra lệnh công tác cực gấp tức như thường.

— Nghĩa là phải đoàn lên máy bay không đợi Z. 28 nữa.

Vũ Kinh nhún vai, vẻ mặt buồn buồn:

— Tôi không biết. Nhiệm vụ của tôi là mang lệnh của ông Hoàng và của Z. 62 cho cô, thế thôi. Còn Z. 28 về hay không, việc này ở ngoài phạm vi của tôi.

— Phiền anh đưa tôi đến gặp Z. 62.

— Không thể được.

— Lại nhỉ, tại sao anh lại giấu cả tôi.

— Tôi không dám giấu cô Sở dĩ tôi không mang cô đi gặp Z. 62 được vì lẽ giản dị tôi không biết Z. 62 ở đâu, và Z. 62 là ai nữa.

— Trời ơi!

— Sự thật là thế. Có còn lạ gì, tôi là sĩ quan công an có thể bị địch lột mặt nạ bất cứ lúc nào, Z. 62 không muốn tôi biết nhiều sợ có hại cho tôi, nếu chẳng may tôi bại lộ.

— Anh tiếp xúc với Z. 62 bằng cách nào?

— Qua trung gian.

— Anh có điện đài liên lạc thẳng với Sài Gòn không?

— Không. Z. 62 phụ trách việc này.

— Anh có cách nào liên lạc với Z. 62 ngay bây giờ không?

— Không.

— Liên lạc khẩn cấp?

— Trong trường hợp liên lạc khẩn cấp, phải 24 giờ sau tôi mới gặp được nhân viên trung gian, Quỳnh Ngọc đứng dậy về mặt sàn muộn.

— Z. 62 còn dặn anh điều gì nữa không?

— Dặn nói lại với cô rằng Tổ chức đang tìm cách cứu Văn Bình.

— Máy giờ người của mình tôi?

— Lúc nữa tôi mới biết.

Quỳnh Ngọc mở ngăn kéo, lôi ra một con dao sáng quắc. Nàng liếc cái lưới vào gan bàn tay. Trong cơn lo âu và giận dữ, nàng đẹp lên một cách dị thường. Vũ Kinh đứng yên nhìn nàng. Một lát sau, nàng nói:

— Dầu biết là vi phạm kỷ luật, tôi cũng đi cứu Z. 28. Tôi không thể nào để anh ấy chết một mình. Cứu được Z. 28, tôi mới chịu về Vọng các, nếu không tôi sẽ ở lại.

— Chị phải nghĩ đến nhiệm vụ, đến Tổ chức. Chị quên mất lời thề long trọng khi gia nhập rồi ư?